

[Svend Auken]

stillede i samfundet. Det hensyn har man totalt set bort fra i dette forlig. Det er selvfølgelig årsagen til, at det kommer til at præge debatten, ikke bare her i folketinget, men også ude over landet. Alle de traditioner, som jeg her nævner, har ikke mindst de partier, der har indgået denne aftale, hidtil hæget om. Det vil blive beklaget, at man har forladt dem.

Med hensyn til arbejdstiden er det rigtigt, at vi støtter de 5 betingelser, der er nævnt i arbejdstidsrapporten, men det er ikke rigtigt, som arbejdsministeren siger, at de alle skal være opfyldt maksimalt, for at der overhovedet kan være tale om en positiv effekt på beskæftigelsen. Rapporten gør i omhyggelige regnestykker rede for, hvad virkningen er af, at de enkelte forudsætninger ikke bliver opfyldt.

Med hensyn til arbejdstilbudsordningen vil jeg sige: alle i folketinget, måske bortset fra fremskridtspartiet og det nye parti, de friske demokrater, eller hvad det nu hedder – undskyld, de frie demokrater – er enige om, at de ledige skal have flere og bedre uddannelsesmuligheder. Men i stedet for at samle sig om den væsentlige og værdige opgave, så er det, man nu har lagt op til, at fjerne rettigheder for dem, der måske allermest har behov for rettigheder i vort samfund.

I Amerika har man længe kendt dette system. Der oplever man hvert eneste år, at hundredtusinder af mennesker opgiver ævred og mister troen. Man kalder dem the discouraged workers, de afskrækkede arbejdere. OECD har opgjort tallet for det amerikanske arbejdsmarked til 2 millioner. Så højt et tal når vi selvfølgelig ikke op på i Danmark, men jeg vil forudse, at vi kan komme op på et tal på 25.000–30.000 mennesker hvert eneste år, der helt mister kontakten med arbejdsmarkedet.

Til sidst spørgsmålet om jobkabelsen. Vi ved, at ordningen har givet 12.000 job i år, heraf 1/3 med deltagelse af private virksomheder. Vi ved, at der ligger ansøgninger om 5.000–6.000 andre job, der kunne sættes i gang omgående. Vi ved, at hvis ikke regeringen havde skåret ned i de 2 sidste år og også næste år i forhold til jobkabelsindsatsen, så ville man kunne komme op på 20.000. Vi ved også, at der langt, langt ud over de partier, der i sin tid gennemførte jobkabelsordningen, er tilslutning til det grundlæggende

princip, der lå bag jobkabelsloven, nemlig at man lokalt skulle have lov til at sætte egentlige varige arbejdspladser i gang med perspektiv i, uden at vi fra folketingets side og fra statens side skulle dirigere alt, at det var bedre at bruge pengene på at sætte arbejde i gang end at bruge pengene på understøttelse. Det var det perspektiv, der forelå, da jobkabelsloven blev vedtaget, og det er den ordning, man nu med et pennestrøg – som jeg har sagt det mange gange, men jeg bliver nødt til at gentage det – uden nogen form for analyse, uden nogen form for forhandlinger vil afskaffe. Og erstatte med hvad? Ingenting.

Det er rigtigt, som arbejdsministeren siger, at for de aller-allerdårligst stillede, de som jo så smagfuldt er karakteriseret som de »reelt enlige forsørgere« – der er en os, undskyld jeg siger det, af mistænksomhed i den formulering – vil man bede kommunerne om at sætte noget i gang. Vi vil støtte, at der bliver gjort noget, for selvfølgelig skal vi ikke føre katastrofepolitik i folketinget, men vi må spørge: hvordan skal kommunerne have mulighed for at leve op til dette? Jeg vil nævne, at de store centerkommuner i kraft af de bloktilskudsnedskæringer, der nu sker, med deres eksisterende aktivitetsniveau vil få fantastisk svært ved at klare deres opgaver. Jeg vil nævne min egne hjemby, Århus. Vi mangler til næste år 200 mill. kr. og til næste år igen 300 mill. kr. Der er ingen stor kommunekasse, man kan tage pengene af, og der er store ungdomsproblemer. Hvordan forventer man at Århus, der skal skaffe 500 mill. kr., oven i det skal få råd til at gøre en indsats for de unge arbejdsløse?

Nej, arbejdsministeren har fuldstændig ret: jeg er ikke i særlig godt humør i dag. Jeg synes, det er deprimerende, og det, jeg synes er deprimerende, er ikke så meget de samarbejdsmønstre og perspektiver, der bliver slået i stykker mellem partierne. Det overlever vi såmænd nok. Der kommer jo nye korsveje osv. Nej, det er den skade, der sker for titusinder af familier i det her land og for mennesker i det her land. Det er det, der hensætter i hvert fald mig i depression.

(Kort bemærkning).

Maisted (FD):